

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Z. E.,** zastoupena Mgr. et. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 64/2016 - 72,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen správní orgán I. stupně"), ze dne 2. 3. 2016, č. j. OAM-13494-19/TP-2015, byla podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), zamítnuta žádost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") ze dne 5. 8. 2015 o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Proti uvedenému rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 6. 2016, č. j. MV-66830-6/SO-2016, zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaná konstatovala, že stěžovatelka delší dobu (min. v období od roku 2013 do roku 2015) neplnila účel nižších pobytových oprávnění, která se vždy udělují za určitým účelem. Stěžovatelka přitom měla po celou dobu povolen pobyt na území České republiky za účelem *„podnikání – účast v právnické osobě*", konkrétně za účelem výkonu funkce jednatelky obchodní společnosti M. (dále jen „M."). Tento účel pobytu však stěžovatelka ve skutečnosti neplnila a dlouhodobě (v době cca pěti let před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu) obcházela a porušovala právní předpisy České republiky, což je nutné považovat za

závažné narušování veřejného pořádku (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2006, č. j. 11 Ca 51/2006 – 43, dále usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 – 112, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, sp. zn. 9 As 80/2011). Dále žalovaná k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky konstatovala, že stěžovatelka žije v České republice již od roku 2008 a zřejmě tedy na jejím území nějaké vazby má. Nicméně její nejbližší rodinní příslušníci (dcera a sestra) žijí mimo Českou republiku a doba pobytu stěžovatelky na území České republiky není natolik dlouhá, aby došlo ke zpřetrhání vazeb na zemi původu. Stěžovatelka vlastní v Ruské federaci nemovitost a pobírá tam důchod.

[2] Proti rozhodnutí žalované podala stěžovatelka žalobu u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 64/2016 - 72, zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“); se závěry žalované se ztotožnil.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[3] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka namítla nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku; krajský soud se řádně nevypořádal s žalobními námitkami, neboť pouze převzal argumentaci žalované a bez dalšího její postup a rozhodnutí aproboval. Krajský soud tak zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností, neboť již rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřezkoumatelná a nezákonná. Žalobní námitky tedy zůstávají relevantní také v řízení o kasační stížnosti.

[5] Stěžovatelka vytkla, že krajský soud se nevypořádal se žalobní námitkou, kterou brojila proti nesprávnému přezkumu nedostatečně zjištěného (resp. nesprávně aplikovaného) skutkového stavu na projednávaný případ a porušením § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Podle názoru stěžovatelky správní orgány nesprávně posoudily otázku, zda se v případě M. jedná o fungující obchodní společnost. Z výpovědi stěžovatelky je totiž, že tato společnost je funkční; zpočátku realizovala jeden velký obchod a v současné době se připravuje na své budoucí aktivity na trhu (to není v případě trhu s realitami nic výjimečného). Správní orgán I. stupně se nijak nezabýval faktickým výkonem funkce jednatelky stěžovatelkou, ale v podstatě jen kritizoval firemní politiku; stěžovatelce za současné situace M. vyplácí mzdu. Správnost vedení obchodní společnosti z manažerského hlediska ovšem nepřísluší správním orgánům posuzovat. Z výslechu stěžovatelky je zřejmé, že vykonává funkci jednatelky uvedené společnosti, byť se jedná jen o administrativní úkony. Žalovaná pak jen převzala nepřezkoumatelné závěry správního orgánu I. stupně a ve shodě s ním na základě několika drobných nejasností ve výpovědi stěžovatelky dovozuje, že stěžovatelka neplnila účel předchozího povoleného pobytu; nijak se však nevypořádala s odvolací argumentací stěžovatelky vztahující se k závěrům správního orgánu I. stupně o neplnění účelu předchozího povolení k pobytu.

[6] Dále stěžovatelka namítla, že krajský soud nedostatečně (resp. nesprávně) vypořádal žalobní námitku, kterou brojila proti postupu správních orgánů, které nesprávně subsumovaly případ pod § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka účel svého pobytu plnila, ale i kdyby tomu tak nebylo, nelze tuto skutečnost podřadit pod skutkovou podstatu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, tj. závažné narušení veřejného pořádku. Stěžovatelka uvedla, že žalovaná se nesprávným extenzivním výkladem právních norem v její neprospěch snaží dovodit existenci závažného narušení veřejného pořádku. Pro takové závěry však ve správním spise chybí podklady a rozhodnutí žalované je vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné. V této souvislosti odkázala stěžovatelka také na jiné rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2016, č. j. MV – 153056 – 5/SO – 2015, v němž žalovaná údajně nepovažovala identický skutkový stav za naplnění *„skutkové podstaty závažné překážky pobytu“*. Tím spíše podle názoru stěžovatelky nelze stejný skutkový stav subsumovat pod tak *„intenzivní skutkovou podstatu“*, jakou je závažné narušení veřejného pořádku.

[7] Krajský soud se podle stěžovatelky řádně nevypořádal ani se žalobní námitkou vytýkající nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Povinnost posuzovat přiměřenost těchto dopadů vyplývá nejen z § 174a zákona o pobytu cizinců, ale rovněž ze základních zásad správního řízení a mezinárodních závazků České republiky. Stěžovatelka pobývá na území České republiky již dlouhou dobu, má zde vytvořeno zázemí, vlastní zde majetek a zároveň je pro ni jednodušší styk s její dcerou, která žije v Německu.

[8] Stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti, přičemž odkázala na své rozhodnutí a se závěry krajského soudu se ztotožnila.

[10] V replice k vyjádření žalované stěžovatelka setrvala na svých předchozích námitkách.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu; napadený rozsudek nepřezkoumatelným neshledal. Krajský soud vypořádal všechny žalobní námitky a učiněné závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil; jeho právní názory jsou srozumitelné a logické (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS). Uvedené dopadá rovněž na rozhodnutí správních orgánů, které také řádně vypořádaly všechny námitky stěžovatelky. Skutečnost, že stěžovatelka se závěry krajského soudu nesouhlasí a nepovažuje je za správné, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku, resp. předcházejících správních rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 – 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 – 163).

[15] Vadou rozsudku, který by mohla vyvolat potřebu jeho zrušení, není ani to, že krajský soud vyšel z argumentace správních orgánů. Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění napadeného rozhodnutí může krajský soud odkazovat právě na toto odůvodnění (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

[16] Stěžovatelka ostatně v kasační stížnosti uvádí, v čem spatřuje nesprávnost posouzení provedeného krajským soudem, což by jistě nebylo možné, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. To, zda jsou postup a závěry krajského soudu a správních orgánů správné a zákonné, je předmětem posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 Azs 107/2016 - 25).

[17] Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Soudní ochrana veřejných subjektivních práv byla stěžovatelce poskytnuta již individuálním projednáním její věci krajským soudem. Důvody kasační stížnosti se proto musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení krajského soudu, který se měl vadným, resp. nezákonným způsobem vypořádat s žalobními námitkami směřujícími proti rozhodnutí správních orgánů. Uvedení konkrétních důvodů kasační stížnosti není možné bez dalšího nahradit zopakováním odvolacích nebo žalobních námitek. Kasační stížnost stěžovatelky přitom z převážné části spočívá právě v takovém opakování.

[18] Spíše než o tvrzení konkrétních pochybení krajského soudu se přitom zjevně jedná o výtky proti postupu správních orgánů. Těmi se již podrobně zabýval krajský soud, který své závěry opřel o přiléhavou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[19] Nejvyšší správní soud ke skutkovým zjištěním správních orgánů a krajského soudu, s nimiž se ztotožňuje a v tomto ohledu odkazuje na rozhodnutí žalovaného a napadený rozsudek, dále konstatuje, že rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 20. 7. 2015, č. j. OAM-11437-11/DP-2015, nebyla stěžovatelce prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, neboť byla

zjištěna závažná překážka jejího pobytu na území. Tato překážka spočívala podle Ministerstva vnitra ve skutečnosti, že stěžovatelka neprokázala, že by skutečně plnila podnikatelský účel dříve udělených povolení k pobytu na území České republiky. K odvolání stěžovatelky bylo citované rozhodnutí Ministerstva vnitra změněno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 1. 2016, č. j. MV-153056-5/SO-2015 tak, že se *„platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. neprodlužuje*". Žaloba stěžovatelky proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 2. 2017, č. j. 30 A 39/2016 – 51, a kasační stížnost proti uvedenému rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017 – 33.

[20] Nejvyšší správní soud dále ve shodě s krajským soudem uvádí, že jednou ze základních povinností, které plynou ze zákona o pobytu cizinců, jíž je povinen cizinec dodržovat během svého pobytu na území České republiky, je plnění povoleného účelu pobytu, a to pobytu, o který sám požádal a který mu byl na základě jeho žádosti povolen. Jestliže by povolování účelu pobytu bylo jen formální záležitostí a cizinec by povolený účel pobytu dodržovat nemusel, ztratil by zákon o pobytu cizinců smysl.

[21] Jak konstatoval zdejší soud již v rozsudku ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017 – 33, stěžovatelka byla zapsána v obchodním rejstříku jako společník a statutární orgán (jednatel) M.; k faktickému výkonu podnikatelské činnosti však v rozhodném období nedocházelo. Stěžovatelka sama ve dnech 13. 8. 2013 a 3. 6. 2015 v řízení o její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vypověděla, že činnost M. se omezila pouze na to, že v letech 2008 až 2012 postavila v České republice bytový dům a byty následně prodala rodinným příslušníkům stěžovatelky; stěžovatelka bydlí v bytě své dcery. Stěžovatelka ani neví, jaký má v M. podíl, jaký je obrat této společnosti a nejsou jí známy ani další záležitosti, které se týkají chodu této společnosti; o vše se stará dcera stěžovatelky. Stěžovatelka nebyla schopna uvést jakékoli skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že by kdy z pozice jednatelky vystupovala za jmenovanou společnost, účastnila se jakýchkoli obchodních jednání, anebo jinou formou naplňovala předmět činnosti této společnosti. Stěžovatelka pouze zcela obecně uvedla, že vykonává *„administrativní činnosti*", aniž by bylo zřejmé, o jaké konkrétní činnosti se má vlastně jednat. M. přitom nejméně od roku 2013 nevykonává žádnou činnost. Nejvyšší správní soud poznamenává, že v této souvislosti se jako nedůvodná jeví námitka stěžovatelky, že v současné době se tato společnost spíše připravuje na své budoucí aktivity na trhu a *„připravuje půdu pro projekty*". Toto tvrzení je ve světle okolností, které byly zjištěny o uvedené společnosti a o postavení stěžovatelky v ní, zcela nevěrohodné, a to zejména s ohledem na dobu, po jakou je M. nečinná (nejméně od roku 2013), jakož i to, že stěžovatelce jinak nejsou známy prakticky žádné skutečnosti, které se týkají fungování této společnosti a její správy. Výpověďmi stěžovatelky bylo naopak prokázáno, že s výjimkou výstavby uvedeného bytového domu M. žádnou jinou podnikatelskou činnost nikdy nevyvíjela. Lze se přitom ztotožnit s názorem správních orgánů, že skutečnosti týkající se M. svědčí spíše tomu, že tato společnost ve skutečnosti slouží pouze k uložení finančních prostředků svých majitelů a k zajištění ubytování pro její majitele a jejich rodinné příslušníky na území České republiky. Námitky stěžovatelky v tomto směru vznesené tedy nejsou důvodné.

[22] Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatelky, že neplnění účelu povoleného pobytu nelze podřadit § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, konstatuje, že již v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 – 37, zdejší soud dovodil, že neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu nemůže být „samo o sobě" bez dalšího kvalifikováno jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu v relevantním znění. Uplatnit toto ustanovení lze pouze v případě, že k onomu (prostému) narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu přistoupí další individuální okolnosti, které umožňují kvalifikovaně hodnotit tento způsob narušení veřejného pořádku jako závažný (např. skutečnost, že již v době podání poslední žádosti o povolení dlouhodobého pobytu žadatel věděl, že účel nebude nebo nehodlá plnit). Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit; v nyní projednávané věci byla uvedená podmínka splněna.

[23] Stěžovatelka ve skutečnosti funkci jednatelky M. nejméně od počátku roku 2013, kdy tato společnost přestala vyvíjet jakékoli podnikatelské aktivity (M. byty v bytovém domě prodala v roce 2012 a tím fakticky její činnost skončila), nevykonávala. Stěžovatelka přitom na území České republiky pobývala nejprve na základě víza k pobytu nad 90 dnů uděleného za účelem *„výkonný manažer – účast v právnické osobě"* s platností od 14. 10. 2008 do 21. 7. 2009. Následně bylo stěžovatelce vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za týmž účelem s platností od 22. 7. 2009 do 21. 7. 2011, následně od 22. 7. 2011 do 21. 7. 2013; platnost posledně uvedeného povolení za účelem *„podnikání – účast v právnické osobě"* byla k její žádosti prodloužena od 22. 7. 2013 do 21. 7. 2015. Stěžovatelka tedy nejméně od roku 2013 musela vědět, že uvedený účel pobytu nebude plnit. V této okolnosti je nutné spatřovat ve smyslu závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 – 37, onu další individuální okolnost, která umožňuje neplnění účelu povoleného pobytu stěžovatelkou kvalifikovaně hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Ze strany stěžovatelky se totiž nejednalo o nějaké jednorázové, administrativní opomenutí povinností ukládaných zákonem o pobytu cizinců. Stěžovatelka naopak systematicky svým jednáním směřovala k tomu, aby i nadále pobývala na území České republiky, ačkoli pro svůj pobyt již nejméně od počátku roku 2013 nesplňovala zákonem požadované podmínky; na základě tohoto jednání lze dle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačně indikovat existenci důvodného nebezpečí, že by stěžovatelka mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek, neboť je zřejmé, že po delší dobu ignoruje příslušnou právní normu a svým následným jednáním nadto směřuje k jejímu popření, resp. obejití. V této souvislosti neobstojí ani odkaz stěžovatelky na rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2016, č. j. MV – 153056 – 5/SO – 2015; v nyní projednávané věci bylo nutné hodnotit individuální okolnosti případu stěžovatelky.

[24] Je rovněž třeba poznamenat, že odepření práva trvalého pobytu stěžovatelce představuje (na rozdíl např. od rozhodnutí o správním vyhoštění) opatření omezující její volný pohyb velmi nízkou intenzitou, neboť stěžovatelce nezakazuje vstup ani pobyt na území České republiky, ale pouze jí neuděluje nejvyšší druh pobytu na území České republiky. Není jím totiž samo o sobě dotčeno právo pobytu stěžovatelky na území České republiky, ale dochází jím pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Toto omezení přitom

sleduje legitimní cíl (obecně zamezení tomu, aby osoba těžila z obcházení zákona, zneužívajícího či podvodného jednání), a je vzhledem k tomuto cíli přiměřené, neboť odepřeny jsou pouze ty výhody, které měly být získány jednáním v rozporu s veřejným pořádkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 – 112).

[25] Stěžovatelka dále již ve správním řízení namítala s ohledem na svou rodinnou a osobní situaci nepřiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života.

[26] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[27] Správní orgány se ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zabývaly také stěžovatelkou namítanou otázkou nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaná tak učinila zejména na straně 7 svého rozhodnutí, v němž konstatovala, že stěžovatelka v České republice žije od roku 2008 a lze tedy dovodit, že na jejím území nějaké vazby má. Na straně druhé však žalovaná přihlédla ke skutečnosti, že nejbližší rodinní příslušníci stěžovatelky (dcera a sestra) žijí mimo území České republiky a doba pobytu stěžovatelky mimo území její země původu není natolik dlouhá, aby došlo k přetrhání veškerých jejích vazeb k této zemi. Stěžovatelka vlastní v Ruské federaci nemovitost, pobírá tam důchod a vzhledem k tomu, že svou zemi opustila až jako dospělá, zná i tamější reálie a jazyk; případný návrat by tedy neměl pro ni být problémem. Žalovaná dále rovněž konstatovala, že stěžovatelka na území České republiky nevykonává natolik specifickou činnost, která by nemohla být vykonávána rovněž na území Ruské federace; nadto bylo prokázáno, že činnost jednatelky M. stěžovatelka ve skutečnosti nevykonává. Nedojde tedy k nepřiměřenému dopadu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o trvalý pobyt ani do ekonomického života stěžovatelky. Žalovaná rovněž zdůraznila, že stěžovatelce nebylo pouze uděleno nejvyšší pobytové oprávnění a další pobyt na území České republiky jí zakazován není.

[28] Krajský soud dotčenou otázku také hodnotil a vypořádal rovněž všechny žalobní námitky (viz strany 14 a 15 napadeného rozsudku). Krajský soud se přitom se závěry žalované ztotožnil a k nově uplatněné námitce, že díky pobytu v České republice má stěžovatelka blízko svou dceru s rodinou, konstatoval, že této námitce nelze přisvědčit, neboť dle výpovědi stěžovatelky její dcera žije s rodinou v Německu a v České republice nikoho z blízkých nemá.

[29] Nejvyšší správní soud se s těmito závěry ztotožňuje a dále dodává, že tvrdí-li stěžovatelka v kasační stížnosti, že má na území České republiky majetek, nelze než uvést, že ani nespecifikuje, o jaký konkrétní majetek se má vlastně jednat. Žádný z bytů v bytovém domě, v němž stěžovatelka bydlí, není v jejím vlastnictví. Míní-li snad tímto majetkem stěžovatelka svou účast v M. nelze než konstatovat, že za situace, v níž bylo

prokázáno, že účast stěžovatelky v této společnosti je ryze formální a funkci jednatelky (popř. jakoukoli jinou činnost související s předmětem podnikání této společnosti) stěžovatelka ve skutečnosti nevykonávala, nemůže se jednat o okolnost, která by mohla mít za následek nepřiměřenost rozhodnutí o neudělení trvalého pobytu stěžovatelce ani s ohledem na její majetkové poměry.

[30] S ohledem na uvedené je zjevná nedůvodnost kasační námitky, v níž stěžovatelka namítala nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgány a krajský soud se také s touto otázkou řádně vypořádaly a zdejší soud se s jejich závěry ztotožňuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[32] náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka úspěch neměla a žalované, která měla ve věci úspěch a měla by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 24. července 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu